

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 29. aprila 2021 *

„Predhodno odločanje – Promet – Vozniško dovoljenje – Odvzem dovoljenja na ozemlju države članice, ki ni država članica izdajateljica – Podaljšanje dovoljenja s strani države članice izdajateljice po izdaji odločbe o odvzemu – Neobstoj samodejnosti vzajemnega priznavanja“

V zadevi C-47/20,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 10. oktobra 2019, ki je na Sodišče prispela 28. januarja 2020, v postopku

F.

proti

Stadt Karlsruhe,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, L. Bay Larsen, sodnik, C. Toader, sodnica, M. Safjan in N. Jääskinen (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec P. Pikamäe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za F. W. Säftel, Rechtsanwalt,
- za špansko vlado S. Jiménez García, agent,
- za Evropsko komisijo W. Mölls in N. Yerrell, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 2(1), člena 7(3), drugi pododstavek, in člena 11(4) Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (UL 2006, L 403, str. 18).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med F., nemškim državljanom, imetnikom vozniškega dovoljenja, ki je bilo izdalo v Španiji, in Stadt Karlsruhe (mesto Karlsruhe, Nemčija) glede odločbe nemških pristojnih organov, s katero je bila navedenemu državljanu zavrnjena pravica do uporabe vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodni izjavi 2 Direktive 2006/126 je navedeno:

„Pravila o vozniških dovoljenjih so bistveni sestavni del skupne prometne politike, prispevajo k izboljšanju prometne varnosti in pospešujejo prosto gibanje oseb, ki nameravajo bivati v državi članici, ki ni država, v kateri se dovoljenje izda. Zaradi pomena osebnih prevoznih sredstev imetništvo vozniškega dovoljenja, ki ga uradno priznava država članica gostiteljica, spodbuja prosto gibanje oseb in njihovo svobodo ustanavljanja. [...]“
  - 4 V skladu s členom 2(1) te direktive se „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, [...] vzajemno priznavajo“.
  - 5 Člen 7 navedene direktive določa:

„1. Vozniška dovoljenja se izdajo samo tistim kandidatom:

    - (a) ki so opravili preizkus spretnosti in ravnanja ter teoretični preizkus in ki izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami prilog II in III;

[...]

    - (e) ki imajo svoje običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje, ali lahko predložijo dokaze, da tam študirajo že vsaj šest mesecev.
  2. (a) Od 19. januarja 2013 so dovoljenja, ki jih izdajajo države članice za kategorije AM, A1, A2, A, B, B1 in BE, veljavna 10 let.
- Posamezna država članica lahko odloči, da taka dovoljenja izdaja z veljavnostjo do 15 let.
- [...]
3. Pogoji za podaljšanje vozniških dovoljenj po izteku njihove veljavnosti so:
  - (a) nadaljnje izpolnjevanje minimalnih standardov fizične in duševne sposobnosti za vožnjo, kakor so določeni v Prilogi III, za vozniška dovoljenja v kategorijah C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E; in
  - (b) običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje, ali dokazilo, da prosilec tam študira že vsaj šest mesecev.

Države članice lahko pri podaljšanju voznških dovoljenj za kategorije AM, A, A1, A2, B, B1 in BE zahtevajo pregled, pri katerem se uporabljajo minimalni standardi fizične in duševne sposobnosti za vožnjo, kakor so določeni v Prilogi III.

[...]

5. [...]

Brez poseganja v člen 2 država članica pri izdajanju dovoljenja ravna z vso potrebno skrbnostjo za zagotovitev, da oseba izpolnjuje zahteve, določene v odstavku 1, in uporablja nacionalne predpise o razveljavitvi ali odvzemu pravice do vožnje, če se ugotovi, da je bilo dovoljenje izdano, ne da bi bile izpolnjene zahteve.“

6 Člen 11 Direktive 2006/126 določa:

„1. Če imetnik veljavnega nacionalnega voznškega dovoljenja, ki ga je izdala država članica, pridobi običajno prebivališče v drugi državi članici, lahko zahteva, da se njegovo voznško dovoljenje zamenja za enakovredno dovoljenje. Država članica, ki izvede zamenjavo, preveri, za katero kategorijo je predloženo dovoljenje dejansko še veljavno.

[...]

4. Država članica zavrne izdajo voznškega dovoljenja prosilcu, čigar voznško dovoljenje je omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto v drugi državi članici.

Država članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega voznškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, čigar voznško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto.

Država članica lahko zavrne tudi izdajo voznškega dovoljenja prosilcu, čigar dovoljenje je bilo v drugi državi članici razveljavljeno.

5. Nadomestno voznško dovoljenje za voznško dovoljenje, ki je bilo na primer izgubljeno ali ukradeno, lahko izdajo samo pristojni organi države članice, v kateri ima imetnik običajno prebivališče; ti organi izdajo nadomestno dovoljenje na podlagi informacij, s katerimi razpolagajo, ali po potrebi na podlagi dokazila pristojnih organov države članice, ki je izdala originalno dovoljenje.

[...]“

7 Člen 12, prvi odstavek, te direktive določa:

„V tej direktivi ‚običajno prebivališče‘ pomeni kraj, v katerem oseba navadno stanuje, to pomeni vsaj 185 dni v vsakem koledarskem letu zaradi osebnih in poklicnih vezi ali v primeru osebe brez poklicnih vezi zaradi osebnih vezi, ki kažejo tesno povezavo med to osebo in krajem, v katerem živi.“

Nemško pravo

- 8 Člen 13 Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr – Fahrerlaubnis-Verordnung (uredba o dovolitvi udeležbe osebam v cestnem prometu) z dne 13. decembra 2010 (BGBl. 2010 I, str. 1980) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: FeV), določa:

„Organ, pristojen za izdajo voznških dovoljenj, za odločanje o izdaji ali podaljšanju voznškega dovoljenja ali o odreditvi omejitev ali pogojev naloži:

[...]

2. predložitev medicinskopsihološkega izvedenskega mnenja, kadar

[...]

- (c) je bil voznik vozila v prometu na javni cesti pod vplivom alkohola s koncentracijo alkohola v krvi 1,6 promila ali več ali s koncentracijo alkohola v izdihanem zraku 0,8 mg/l ali več,

[...].“

- 9 Člen 29 FeV določa:

„(1) Imetniki tujega voznškega dovoljenja lahko v okviru omejitev svojega voznškega dovoljenja vozijo motorna vozila na nacionalnem ozemlju, če nimajo običajnega prebivališča v smislu člena 7. [...]

[...]

- (3) Upravičenost na podlagi odstavka 1 ne velja za imetnike tujega voznškega dovoljenja,

[...]

3. ki jim je sodišče na nacionalnem ozemlju začasno ali pravnomočno odvzelo voznško dovoljenje ali jim ga je s takojšnjo izvršitvijo ali pravnomočno odvzel upravni organ, ki jim je bilo voznško dovoljenje pravnomočno zavrnjeno ali ki jim voznško dovoljenje ni bilo odvzeto zgolj zato, ker so se mu medtem odpovedali.

[...]

[...] Prvi stavek, točki 3 in 4, [odstavka 3] se uporablja za voznška dovoljenja [Evropske unije] ali [Evropskega gospodarskega prostora (EGP)] le, če so v tem stavku navedeni ukrepi vpisani v evidenco zmožnosti za vožnjo in niso bili izbrisani na podlagi člena 29 [Straßenverkehrsgesetz (zakon o cestnem prometu; v nadaljevanju: StVG)].

- (4) Pravica do uporabe tujega voznškega dovoljenja na nacionalnem ozemlju po eni od odločb iz odstavka 3, točki 3 in 4, se podeli na podlagi zahteve, če razlogi za odvzem prenehajo obstajati.“

- 10 Člen 3(6) StVG določa:

„Pravila o izdaji novega voznškega dovoljenja po odvzemu ali odpovedi se po analogiji uporabljajo za podelitev pravice do ponovne uporabe tujega voznškega dovoljenja na nacionalnem ozemlju po odvzemu ali odpovedi osebam, ki imajo običajno prebivališče v tujini.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 11 F. je nemški državljan. Od leta 1992 ima stalno prebivališče v Španiji in drugo prebivališče v Karlsruheju (Nemčija). Iz predložitvene odločbe pa je razvidno, da zadnjenavedeno prebivališče ni običajno prebivališče v smislu člena 7 FeV in člena 12, prvi odstavek, Direktive 2006/126.
- 12 F. je bil v letih 1987, 1990, 1995 in 2000 v Nemčiji obsojen zaradi vožnje pod vplivom alkohola. Leta 1990 mu je bilo zato odvzeto nemško vozniško dovoljenje. V Španiji mu je bilo 21. oktobra 1992 izdano vozniško dovoljenje med drugim za kategoriji A in B.
- 13 Potem ko je F. 12. decembra 2008 vozil vozilo v Nemčiji pod vplivom alkohola, mu je bilo z izvršljivim kaznovalnim nalogom z dne 20. januarja 2009 naloženo plačilo globe. Z istim nalogom mu je bila zaradi nezmožnosti za vožnjo odvzeta tudi pravica do vožnje motornih vozil v Nemčiji z njegovim španskim vozniškim dovoljenjem in mu je bilo za obdobje štirinajstih mesecev prepovedano zaprositi za izdajo novega vozniškega dovoljenja. Nazadnje, vozniško dovoljenje, ki mu je bilo 22. oktobra 2007 izdano v Španiji, mu je bilo odvzeto in poslano pristojnim španskim organom. Ti španski organi so nato ta dokument nemudoma vrnil F.
- 14 Poleg tega so španski organi 23. novembra 2009, torej med navedenim štirinajstmesečnim obdobjem prepovedi, F. izdali novo vozniško dovoljenje, katerega veljavnost je ustrezala trajanju prvotnega španskega vozniškega dovoljenja. To dovoljenje, ki je bilo podaljšano v letih 2012, 2014 in 2016, trenutno velja do 22. oktobra 2021. Datum začetka veljavnosti, naveden na vseh izdanih dokumentih, je 21. oktober 1992, to je datum, ko je bilo izdano prvotno špansko vozniško dovoljenje.
- 15 F. je 20. januarja 2014 pri mestu Karlsruhe vložil zahtevo za priznanje veljavnosti njegovega španskega vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju. Ta zahteva je bila zavrnjena, ker mu je bilo špansko vozniško dovoljenje v Nemčiji odvzeto zaradi vožnje pod vplivom alkohola, s čimer mu je bila dokončno odvzeta možnost vožnje na nemškem ozemlju, dokler se ponovno ne preveri njegova zmožnost za vožnjo. Nemški organi so navedli, da F. po izteku obdobja prepovedi zaprositve za izdajo novega vozniškega dovoljenja, ki mu je bila naložena, v Španiji ni pridobil nobenega novega vozniškega dovoljenja, katerega veljavnost bi morali nemški organi priznati, ampak so mu bili izdani samo dokumenti o podaljšanju njegovega prvotnega vozniškega dovoljenja. Mesto Karlsruhe je menilo, da mora F. na podlagi člena 13, prvi stavek, točka 2(c), FeV predložiti medicinskopsihološko izvedensko mnenje, da se odpravijo dvomi o njegovi zmožnosti za vožnjo. Ker takšno izvedensko mnenje ni bilo predloženo, je mesto Karlsruhe menilo, da se šteje, da je F. na podlagi člena 11(8) FeV nezmožen za vožnjo. Pritožba, ki jo je F. vložil zoper to odločbo, je bila zavrnjena iz istih razlogov.
- 16 F. je nato vložil tožbo za odpravo te odločbe, ki je bila zavrnjena tako na prvi stopnji kot tudi v pritožbenem postopku.
- 17 Po mnenju pritožbenega sodišča razlog za izključitev iz člena 29(3), prvi stavek, točka 3, FeV v povezavi z njenim členom 29(3), tretji stavek, nasprotuje podelitvi pravice do vožnje na nacionalnem ozemlju na podlagi člena 29 FeV.
- 18 Navedeno sodišče je menilo, da so nemški organi F. po vožnji pod vplivom alkohola decembra 2008 pravnomočno odvzeli vozniško dovoljenje. Ta ukrep odvzema, ki naj ne bi bil izbrisan in ki naj bi veljal tudi za trenutno špansko vozniško dovoljenje F., naj bi bil zato še vedno vpisan v evidenco zmožnosti za vožnjo. V skladu s členom 29(4) FeV v povezavi s členom 3(6) StVG bi moral F. za ponovno uporabo španskega vozniškega dovoljenja v Nemčiji vložiti zahtevo za priznanje veljavnosti tega dovoljenja pri nemškem organu, pristojnem za izdajo vozniških dovoljenj.
- 19 Pritožbeno sodišče je menilo, da niti člen 2(1) Direktive 2006/126 F. ne daje pravice do vožnje motornih vozil v Nemčiji na podlagi njegovega španskega vozniškega dovoljenja. To, da so španski organi F. po eni strani vrnil prvotno vozniško dovoljenje kmalu po tem, ko so ga nemški organi

odvzeli, in po drugi strani 23. novembra 2009 to voziško dovoljenje nadomestili, naj ne bi pomenilo ukrepov, na podlagi katerih bi imeli organi države članice obveznost, da priznajo veljavnost voziškega dovoljenja, ki so ga izdali organi druge države članice. Ti ukrepi, ki so jih sprejeli španski organi, naj bi bili sprejeti v obdobju prepovedi F., da zaprosi za izdajo novega voziškega dovoljenja, ki je bilo določeno z nemškim kaznovalnim nalogom z dne 20. januarja 2009, ne da bi bilo jasno razvidno, ali so španski organi pred tem preverili, ali je F. zmožen za vožnjo. Navedeno sodišče je tudi pojasnilo, da španski organi F. niso izdali novega voziškega dovoljenja, ampak so le podaljšali prvotno voziško dovoljenje v skladu s členom 7(2) in (3) Direktive 2006/126 po poteku veljavnosti tega voziškega dovoljenja.

- 20 Za tako podaljšanje pa naj bi bil določen le pogoj prebivališča imetnika, kot naj bi izhajalo iz člena 7(3), prvi pododstavek, točka (b), Direktive 2006/126. Tako naj bi bilo podaljšanje voziškega dovoljenja podobno izdaji nadomestnega voziškega dovoljenja iz člena 11(5) te direktive, saj se na podlagi teh ukrepov izda le nov dokument kot dokazilo o obstoječem voziškem dovoljenju. Država članica, ki se je – kot Kraljevina Španija – odločila, da bo za periodično podaljšanje voziškega dovoljenja zahtevala zdravstveni pregled, naj brez posebne indikacije ne bi bila dolžna opraviti zdravstvenega pregleda za vsakega imetnika voziškega dovoljenja, da bi ugotovila, ali so še izpolnjeni vsi minimalni zdravstveni standardi, določeni v Prilogi III k Direktivi 2006/126. Zdravstveni pregled, povezan s starostjo, naj bi moral biti praviloma omejen na pregled vida, sluha in odzivnih sposobnosti ter na očitne zdravstvene težave. Brezpogojno priznanje veljavnosti voziškega dovoljenja druge države članice v takem položaju naj bi bilo v nasprotju s ciljem izboljšanja varnosti v cestnem prometu.
- 21 Navedeno pritožbeno sodišče je zavrnilo tudi predlog F., naj se organu, pristojnemu za izdajo voziških dovoljenj, naloži, da na podlagi člena 29(4) FeV izda odločbo o priznanju veljavnosti njegovega španskega voziškega dovoljenja. Navedeno pritožbeno sodišče je menilo, da razlogi za odvzem tega dovoljenja niso prenehali obstajati, ker F. ni predložil medicinskopsihološkega izvedenskega mnenja, ki se zahteva, saj je bila njegova koncentracija alkohola v krvi, ko ga je ustavila policija, 2,12 promila. Navedeno pritožbeno sodišče je dodalo, da načelo sorazmernosti, ki se uporablja v pravu Unije, ne nasprotuje zahtevi po takem izvedenskem mnenju, ki je določena, če koncentracija alkohola v krvi voznika na javnih cestah presega določeno mejo, ob upoštevanju tveganja za varnost v cestnem prometu, ki ga predstavlja uživanje alkohola.
- 22 F. je pri Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) vložil revizijo, v kateri je trdil, da člen 29(3) in (4) FeV v delu, v katerem zahteva, da nemški organi sprejmejo odločbo o priznanju veljavnosti dovoljenj, ki so jih izdali organi drugih držav članic, krši pravo Unije. F. meni, da se samovoljno in brez pravne podlage domneva, da trije upravni akti, s katerimi so španski organi podaljšali njegovo voziško dovoljenje, niso akti o izdaji voziškega dovoljenja v smislu člena 2(1) Direktive 2006/126, ampak o podaljšanju prvotnega voziškega dovoljenja, izdanega 21. oktobra 1992. Po mnenju tožeče stranke prav tako ni pravne podlage za obrazložitev, da se ob podaljšanju voziškega dovoljenja na trenutno veljavno voziško dovoljenje prenese obstoječa nepravilnost. Tožeča stranka navaja, da poleg tega Sodišče v tem smislu ni izdalo nobene sodbe. Tožeča stranka meni, da so le španski organi pristojni za ugotavljanje, ali je ponovno zmožna za vožnjo. Nemški organi po njenem mnenju niso pristojni za nadzor nad odločbami španskih organov v zvezi s tem.
- 23 Predložitveno sodišče dvomi o tem, v kolikšnem obsegu se načelo vzajemnega priznavanja voziških dovoljenj iz člena 2(1) Direktive 2006/126 uporablja tudi za primere podaljšanja voziškega dovoljenja na podlagi člena 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, ki ga izvede država članica običajnega prebivališča, potem ko je država članica začasnega prebivanja zadevni osebi zaradi vožnje pod vplivom alkohola in posledične nezmožnosti za vožnjo odvzela pravico do uporabe voziškega dovoljenja na svojem ozemlju.

- 24 V teh okoliščinah je Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive [2006/126] državi članici, na ozemlju katere je bila imetniku vozniškega dovoljenja EU za kategoriji A in B, ki ga je izdala druga država članica, zaradi vožnje pod vplivom alkohola odvzeta pravica, da s tem vozniškim dovoljenjem v prvi državi članici vozi vozila na motorni pogon, preprečujeta, da zavrne priznanje vozniškega dovoljenja za ti kategoriji, ki je bilo zadevni osebi po odvzetju pravice izdano v drugi državi na podlagi podaljšanja v skladu s členom 7(3), drugi pododstavek, Direktive [2006/126]?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 25 Predložitevno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(1) in člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da nasprotujeta temu, da država članica, na ozemlju katere je bila imetniku vozniškega dovoljenja za kategoriji A in B, ki ga je izdala druga država članica, odvzeta pravica do vožnje zaradi kršitvenega ravnanja, ki je bilo storjeno med začasnim prebivanjem na tem ozemlju po izdaji navedenega dovoljenja, in zaradi posledične nezmožnosti za vožnjo v skladu z zakonodajo prve države članice, nato zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja, potem ko je država članica, v kateri ima imetnik navedenega vozniškega dovoljenja običajno prebivališče v smislu člena 12, prvi odstavek, navedene direktive, to vozniško dovoljenje podaljšala na podlagi člena 7(3) te direktive.
- 26 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso člen 2(1) Direktive 2006/126 brez vsakršnih formalnosti določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice. Ta določba državam članicam nalaga jasno in natančno obveznost, ki ne dopušča polja proste presoje glede ukrepov, ki jih je treba sprejeti za uskladitev z njo (sodbi z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 45 in navedena sodna praksa, in z dne 28. oktobra 2020, Kreis Heinsberg, C-112/19, EU:C:2020:864, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 27 Poleg tega je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da mora država članica izdajateljica preveriti, ali so izpolnjeni minimalni pogoji, predpisani s pravom Unije, med drugim v zvezi s prebivališčem in zmožnostjo za vožnjo, ki so določeni v členu 7(1) Direktive 2006/126, in ali je torej izdaja vozniškega dovoljenja upravičena (sodba z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 46 in navedena sodna praksa).
- 28 Če so torej organi države članice izdali vozniško dovoljenje v skladu s členom 1(1) Direktive 2006/126, druge države članice niso upravičene preveriti, ali so bili izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa ta direktiva. To, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala država članica, je namreč treba šteti za dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo to izdano, te pogoje izpolnjeval (sodba z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 29 Ker člen 2(1) Direktive 2006/126 poleg tega ne določa razlikovanja glede na način izdaje vozniškega dovoljenja – in sicer med izdajo po opravljenem preizkusu iz člena 7 Direktive 2006/126, izdajo po zamenjavi na podlagi člena 11(1) te direktive ali izdajo po podaljšanju na podlagi člena 7(3) navedene direktive – načelo vzajemnega priznavanja velja tudi za vozniška dovoljenja, izdana na podlagi takšnega podaljšanja, ob upoštevanju izjem, ki jih določa navedena direktiva (glej v tem smislu sodbo z dne 28. oktobra 2020, Kreis Heinsberg, C-112/19, EU:C:2020:864, točka 26).
- 30 Vendar je Sodišče v točki 71 sodbe z dne 23. aprila 2015, Aykul (C-260/13, EU:C:2015:257), razsodilo, da je treba člen 2(1) in člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da država članica, na ozemlju katere imetnik vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, začasno prebiva, zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja zaradi

kršitvenega ravnanja njegovega imetnika, ki je bilo storjeno na tem ozemlju po izdaji navedenega vozniškega dovoljenja in zaradi katerega v skladu z nacionalnim pravom prve države članice ta imetnik ni zmožen za vožnjo motornih vozil.

- 31 Sodišče je v zvezi s tem v točki 60 navedene sodbe zlasti menilo, da člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 državi članici, ki ni država članica običajnega prebivališča imetnika vozniškega dovoljenja, pridobljenega v drugi državi članici, dovoljuje, da na podlagi nacionalne zakonodaje in zaradi kršitvenega ravnanja, ki ga je na njenem ozemlju storil ta imetnik, sprejme ukrepe, katerih obseg je omejen na to ozemlje, njihov učinek pa na zavrnitev priznanja veljavnosti tega dovoljenja na tem ozemlju.
- 32 Sodišče je prav tako presodilo, da je v takem položaju, v katerem zmožnost za vožnjo ni vprašljiva v fazi izdaje vozniškega dovoljenja, ampak po kršitvi, ki jo je imetnik tega dovoljenja storil po njegovi izdaji, sankcija za to kršitev pa je učinkovala le na ozemlju države članice, kjer je bila ta kršitev storjena, navedena država članica pristojna za določitev pogojev, ki jih mora imetnik tega vozniškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2015, *Aykul*, C-260/13, EU:C:2015:257, točki 73 in 84).
- 33 Sodišče je kljub temu pojasnilo, da mora predložitveno sodišče preučiti, ali zadevna država članica z uporabo svojih pravil dejansko ne nasprotuje priznanju – v nedogled – vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, in da mora predložitveno sodišče s tega vidika preveriti, ali pogoji, ki jih določa zakonodaja prve države članice, v skladu z načelom sorazmernosti ne presegajo tega, kar je primerno in potrebno za uresničitev cilja Direktive 2006/126, in sicer izboljšanja varnosti v cestnem prometu (sodba z dne 23. aprila 2015, *Aykul*, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 84).
- 34 Res je sicer, kot je poudarila Evropska komisija v pisnem stališču, da iz sodne prakse Sodišča izhaja tudi, da država članica za priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, ne more določiti pogoja, ki je v ureditvi prve države članice določen za izdajo dovoljenj, kot je predložitev medicinskopsihološkega izvedenskega mnenja, kadar je bilo to dovoljenje izdano po tem, ko je prva država članica odvzela prejšnje vozniško dovoljenje, in po izteku morebitnega obdobja prepovedi zaprositve za novo dovoljenje (glej v tem smislu v zvezi z Direktivo Sveta 91/439/EGS z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 1, str. 317), ki je bila nadomeščena z Direktivo 2006/126, sodbo z dne 19. februarja 2009, *Schwarz*, C-321/07, EU:C:2009:104, točka 91 in navedena sodna praksa, ter v zvezi z Direktivo 2006/126 sodbo z dne 26. aprila 2012, *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, točka 84).
- 35 V takšnem položaju je bila namreč nezmožnost za vožnjo, ki je bila sankcionirana z odvzemom vozniškega dovoljenja v prvi državi članici, odpravljena na podlagi preveritve zmožnosti v drugi državi članici ob naknadni izdaji vozniškega dovoljenja. Ob tej priložnosti mora država članica izdaje, kot je bilo opozorjeno v točki 27 te sodbe, med drugim preveriti, ali v skladu s členom 7(1) Direktive 2006/126 kandidat izpolnjuje minimalne standarde fizične in duševne sposobnosti za vožnjo (glej v tem smislu v zvezi s členom 7(1) Direktive 91/439, ki ustreza členu 7(1) Direktive 2006/126, sodbo z dne 19. februarja 2009, *Schwarz*, C-321/07, EU:C:2009:104, točki 92 in 93).
- 36 Vendar v postopku v glavni stvari država članica običajnega prebivališča imetnika vozniškega dovoljenja v smislu člena 12, prvi odstavek, Direktive 2006/126 zadevnega vozniškega dovoljenja – potem ko ga je država članica, v kateri je njegov imetnik začasno prebival, odvzela – ni naknadno izdala, ampak ga je zgolj podaljšala. Iz predložitvene odločbe je namreč razvidno, da so F. španski organi vozniško dovoljenje prvotno izdali leta 1992, potem ko so ga nemški organi odvzeli, pa so ga španski organi zgolj večkrat podaljšali in je trenutno veljavno do 22. oktobra 2021.
- 37 V takem položaju pa tega, da je država članica običajnega prebivališča imetnika vozniškega dovoljenja zgolj podaljšala vozniško dovoljenje za kategoriji A in B v skladu s členom 7(3) Direktive 2006/126, ni mogoče enačiti z izdajo novega vozniškega dovoljenja v smislu člena 7(1) te direktive, ker pogoji za

podaljšanje in izdajo niso enaki. Kot je namreč navedla Komisija v pisnem stališču, bi za tako izenačitev morala biti nezmožnost za vožnjo motornih vozil, ugotovljena v državi članici začasnega prebivanja, odpravljena s podaljšanjem v državi članici običajnega prebivališča.

- 38 V zvezi s tem člen 7(3), prvi pododstavek, Direktive 2006/126 glede voznških dovoljenj za kategorije AM, A, A1, A2, B, B1 in BE kot harmoniziran minimalni pogoj za podaljšanje voznškega dovoljenja ob izteku njegove veljavnosti določa obstoj običajnega prebivališča na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje, ali dokazilo, da prosilec tam študira že vsaj šest mesecev. Države članice lahko sicer, kot je razvidno iz drugega pododstavka te določbe, podaljšanje takih dovoljenj pogojujejo tudi s pregledom, pri katerem se uporabljajo minimalni standardi fizične in duševne sposobnosti za vožnjo, kakor so določeni v Prilogi III k navedeni direktivi, vendar je treba ugotoviti, da gre zgolj za možnost, ki je dana na voljo državam članicam.
- 39 Člen 7(1) Direktive 2006/126 pa v zvezi z izdajo voznških dovoljenj določa, da se voznško dovoljenje lahko izda zgolj tistim kandidatom, ki so poleg tega, da izpolnjujejo pogoj običajnega prebivališča na ozemlju države članice izdajateljice ali da so predložili dokaze, da tam študirajo že vsaj šest mesecev, tudi opravili preizkus spretnosti in ravnanja ter teoretični preizkus in izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami prilog II in III k tej direktivi. Tako je izdaja voznškega dovoljenja pogojena s preizkusom zmožnosti za vožnjo v skladu z določbami Priloge III k navedeni direktivi.
- 40 Spomniti pa je treba, da je naložitev – ki izhaja iz Direktive 2006/126 – obveznosti vzajemnega priznavanja voznških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, posledica tega, da ta direktiva določa minimalne zahteve za izdajo voznškega dovoljenja Unije (sodba z dne 28. februarja 2019, Meyn, C-9/18, EU:C:2019:148, točka 28).
- 41 V zvezi s tem je Sodišče, kot je razvidno zlasti iz sodne prakse, navedene v točkah 27 in 28 te sodbe, in kot je navedlo predložitveno sodišče v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, večkrat izpostavilo povezavo med minimalnimi pogoji za izdajo voznškega dovoljenja, harmoniziranimi v pravu Unije, tem, da država članica izdajateljica preveri te pogoje, in tem, da imajo druge države članice obveznost priznavanja veljavnosti tega dovoljenja.
- 42 Ker državam članicam na podlagi člena 7(3), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 pri podaljšanju voznškega dovoljenja za kategorije AM, A, A1, A2, B, B1 in BE ni treba opraviti pregleda, pri katerem se uporabljajo minimalni standardi fizične in duševne sposobnosti za vožnjo, kakor so določeni v Prilogi III k tej direktivi, lahko država članica – na ozemlju katere želi imetnik dovoljenja za te kategorije, ki je bilo zgolj predmet podaljšanja, voziti vozilo, potem ko mu je bila po cestnoprometnem prekršku, storjenem na tem ozemlju, odvzeta pravica do vožnje na tem ozemlju – v okviru izjeme iz člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 in s tem z odstopanjem od načela vzajemnega priznavanja dovoljenj iz točke 29 te sodbe zavrne priznanje veljavnosti tega dovoljenja, če po izteku morebitnega obdobja prepovedi zaprositve za novo dovoljenje pogoji, ki so v nacionalnem pravu določeni za ponovno pridobitev pravice do vožnje na navedenem ozemlju, niso izpolnjeni.
- 43 V takih okoliščinah se namreč obveznost, določena v Direktivi 2006/126, da države članice vzajemno priznajo veljavnost voznških dovoljenj za kategorije AM, A, A1, A2, B, B1 in BE, ki so jih izdale druge države članice, ne more samodejno uporabljati za podaljšanje teh voznških dovoljenj, ker se lahko pogoji za podaljšanje med državami članicami razlikujejo.
- 44 Čeprav takšna obveznost vzajemnega priznavanja ne more biti odvisna od tega, da država članica, na ozemlju katere imetnik voznškega dovoljenja, izdanega in podaljšanega v drugi državi članici, začasno prebiva, preveri pogoje, pod katerimi je bilo to voznško dovoljenje podaljšano, pa mora imeti imetnik dovoljenja, ki želi po izteku obdobja morebitne prepovedi zaprositve za novo dovoljenje ponovno imeti pravico do vožnje v prvi državi članici, možnost, da organom te prve države predloži dokazila, da je bila njegova zmožnost za vožnjo v skladu z določbami Priloge III k Direktivi 2006/126 pri podaljšanju njegovega dovoljenja v drugi državi članici preverjena in da je bila tako na podlagi sodne prakse,

navedene v točki 35 te sodbe, nezmožnost za vožnjo, ki jo je ugotovila prva država članica, s tem podaljšanjem odpravljena, vendar pod pogojem, da predmet tega preverjanja ustreza predmetu preverjanja, ki ga določa ureditev te iste države članice.

- 45 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da člen 2(1) in člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 načeloma ne nasprotujeta temu, da organi države članice v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, zavrnejo priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja za kategoriji A in B, ki je zgolj podaljšano v drugi državi članici na podlagi člena 7(3) Direktive 2006/126, saj je ta prva država članica pristojna za določitev pogojev, ki jih mora imetnik vozniškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju.
- 46 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da če se organom države članice v takih okoliščinah dovoli, da zaradi cestnoprometnih prekrškov, storjenih na njihovem ozemlju, priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, izdanega in podaljšanega v drugi državi članici, pogojujejo z nekaterimi pogoji, lahko to zmanjša tveganje za nastanek prometnih nesreč in tako ustreza cilju izboljšanja prometne varnosti, ki ga uresničuje Direktiva 2006/126 in kot je naveden v njeni uvodni izjavi 2.
- 47 Vendar mora predložitveno sodišče preučiti, ali v skladu z načelom sorazmernosti pravila, določena v zakonodaji prve države članice, ki določajo pogoje, ki jih mora imetnik vozniškega dovoljenja, ki mu je bila zaradi kršitvenega ravnanja odvzeta pravica do vožnje na njenem ozemlju, na katerem je začasno prebival, izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na navedenem ozemlju, ne presegajo tega, kar je primerno in potrebno za uresničitev cilja Direktive 2006/126, in sicer izboljšanja prometne varnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 78), kar bi bilo zlasti, če bi ta pravila nasprotovala temu, da ta imetnik lahko predloži dokazilo, da je bila njegova zmožnost za vožnjo po izteku morebitnega obdobja prepovedi zaprositve za novo dovoljenje preverjena v skladu z določbami Priloge III k Direktivi 2006/126 pri podaljšanju njegovega dovoljenja v državi članici običajnega prebivališča in da predmet tega preverjanja ustreza predmetu preverjanja, ki ga določa ureditev prve države članice.
- 48 Glede na vse zgoraj navedene preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(1) in člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da država članica, na ozemlju katere je bila imetniku vozniškega dovoljenja za kategoriji A in B, ki ga je izdala druga država članica, odvzeta pravica do vožnje zaradi kršitvenega ravnanja, ki je bilo storjeno med začasnim prebivanjem na tem ozemlju po izdaji navedenega dovoljenja, nato zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja, potem ko je država članica, v kateri ima imetnik navedenega vozniškega dovoljenja običajno prebivališče v smislu člena 12, prvi odstavek, navedene direktive, to vozniško dovoljenje podaljšala na podlagi člena 7(3) te direktive. Vendar mora predložitveno sodišče preučiti, ali v skladu z načelom sorazmernosti pravila, določena v zakonodaji prve države članice, ki določajo pogoje, ki jih mora imetnik vozniškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju, ne presegajo tega, kar je primerno in potrebno za uresničitev cilja Direktive 2006/126, in sicer izboljšanja prometne varnosti.

Stroški

- 49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 2(1) in člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da država članica, na ozemlju katere je bila imetniku vozniškega dovoljenja za kategoriji

A in B, ki ga je izdala druga država članica, odvzeta pravica do vožnje zaradi kršitvenega ravnanja, ki je bilo storjeno med začasnim prebivanjem na tem ozemlju po izdaji navedenega dovoljenja, nato zavrne priznanje veljavnosti tega voziškega dovoljenja, potem ko je država članica, v kateri ima imetnik navedenega voziškega dovoljenja običajno prebivališče v smislu člena 12, prvi odstavek, navedene direktive, to voziško dovoljenje podaljšala na podlagi člena 7(3) te direktive. Vendar mora predložitveno sodišče preučiti, ali v skladu z načelom sorazmernosti pravila, določena v zakonodaji prve države članice, ki določajo pogoje, ki jih mora imetnik voziškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju, ne presegajo tega, kar je primerno in potrebno za uresničitev cilja Direktive 2006/126, in sicer izboljšanja prometne varnosti.

Podpisi